

نیاز آزمایشگاه‌ها به تخصص‌ها و فوق تخصص‌ها

گونگون، حتا رانت خواری و باز بینی در آیین نامه‌ها، تنها در اندیشه‌ی بالندگی مالی خود هستند.

در این راستا و رازتخانه هم بستر سازی است مناسب برای فراهم شدن این پدیده. روزی بر خلاف همه‌ی آیین نامه‌ها، پروانه پذیرش نمونه‌های آسیب شناسی را به کسانی می‌دهد که حتا یک واحد آسیب شناسی هم نگذرانده‌اند. روزی دیگر پروانه کار کاربوتایپ به ژنتیک مولکولی می‌دهد. خلاف‌ها و کژروی‌های گونگون هم روز به روز رواند می‌شود. در روز روشن متخصص زنان هزینه‌ی آزمایش نمونه‌های آمینو سنتز را از بیماران می‌گیرد و پس از کسر سهم خود، آن را به آزمایشگاهی در تهران می‌فرستد، یعنی پزشک با آزمایشگاه ژنتیک در تهران (نام پزشک و آزمایشگاه فعلا محفوظ است) قرارداد ویژه دارد، این در حالی است که در آن شهر، چند خیابان آن ورتر مطب ایشان، آزمایشگاه ژنتیکی هم وجود دارد.

افسوس هیچ نهادی نیست که از سهم خواری پزشکان پیشگیری کند. گرچه تازه‌گی‌ها در نظام پزشکی کمیته‌ی اخلاقی برپاشده است، ولی با پند و اندرز هیچ کاری درست نمی‌شود.

تخصص‌های پزشکی روز به روز باریک تر می‌شود و رویکرد پزشکی هم به سوی Subspeciality یا زیر تخصصی (که در ایران برای قشنگی به آن می‌گویند فوق تخصصی) است. آزمایشگاه هم به نام یک رشته‌ی پزشکی بی‌گمان نمی‌تواند، تافته‌ای جدا بافته از این پدیده باشد. در کنار آسیب شناسی بالینی و تشریحی، باید رشته‌های تخصصی و فوق تخصصی آزمایشگاه پزشکی در مسوولیت آزمایشگاه‌ها پویا باشند. چندی است که در روند گزینش مسوولان آزمایشگاه‌ها، نابسامانی دیده می‌شود. در این باره سروصدهایی از سوی تکرشته‌ها و پاتولوژیست‌ها بلند است. پاتولوژیست‌ها، وجود تکرشته‌ها را نادیده می‌گیرند و آنان را تنها شایسته‌ی آموزش می‌بینند. تکرشته‌ها فلسفه وجودی تکرشته‌ای را فراموش کرده‌اند و درخواست "پلی" شدن و یا مسوولیت کامل آزمایشگاه را دارند. البته رییس انجمن متخصصان آسیب شناسی، طرحی شایسته برای حل این درخواست داده است که به راستی منطقی است.

به هر روی، دعوای اصلی بیشتر سر اندازه‌ی درآمد است. در سایه‌ی پدیده ثروت سالاری که فرهنگی فراگیر شده است، بسیاری از اندام‌های گروه‌های پزشکی هم خویشکاری خویش را فراموش کرده و با روش‌های